

Bíró József

ATILLA, A BÖLCS KIRÁLY

Történelmi szempontból vizsgálva a hunok és magyarok közötti rokonságot, visszautasítom azt a véleményt, mely máig uralkodik a magyar „hivatalos tudósok” és általában a nyugati történészek között is, akik azt hirdetik, hogy a hunok barbár hordák voltak és királyuk, Atilla primitív, brutális és kegyetlen uralkodó volt. Ezért nem állja meg a helyét az az érvelésük, hogy a hun-magyar rokonság nem előnyös, nem vet jó fényt a magyarokra. A reformkori magyar tudósok a hun-magyar rokonság mellett törnek lándzsát: Kőrösi Csoma Sándor, Katona István, Jerney János, Horváth István, költőink, íróink: Petőfi Sándor, Arany János, Vörösmarty Mihály, Gárdonyi Géza, stb. is hitet tettek a hun-magyar rokonság mellett.

A hun-magyar kapcsolatokra és Atilla nagy hun uralkodóra vonatkozó érvelésemet két kitűnő könyvre alapozom: Sz.P. Tolszov, orosz régész 1946-os expedíciója folyamán Korezmben az Aral tó mellett, a mai Kazalinsk és környékén a fehér hunokra vonatkozó fontos régészeti leleteket hozott napvilágra. Az ősi Korezm című könyvében bemutatja a hunok 6000 évvel ezelőtti magas fokú mezőgazdaságát, építészetét és művészetét.

Atilla bölcsességének igazolására bőven idézek Wess Roberts 1990-ben kiadott „A hun Atilla vezetési titkai” című könyvéből. Az amerikai szerző – eredeti görög forrásadatok alapján – Atillát, mint bölcs hadvezért, politikust, diplomatát, vállalkozót, szervezőt, vendégszerető királyt mutatja be. Ma a legnagyobb amerikai vállalatok vezetőinek is tanítják az útmutatásait.

ATILLA, THE WISE KING

Analysing from historical point of view the kinship between the Huns and Hungarians /Magyars/, I reject the opinion dominant among the Hungarian „official scholars” and most of the western historians, considering the Huns as a barbarian horde and their king, Atilla as a primitive, brutal and cruel ruler. Therefore there is the argument of the Hungarian scholars that maintaining relationship with the Huns is quite derogatory for the Magyars. Critisizing this „official” views, I refer to such scholars as Alexander Csoma de Körös, István Katona, János Jerney, István Horváth, as well as to famous Hungarian poets and writers: Sándor Petőfi, János Arany, Mihály Vörösmarty, Géza Gárdonyi, etc. who confessed the opposite opinion and were proud of the Hun-Magyar kinship.

I base my arguments on two outstanding handbooks, dealing with the Huns and their king: Atilla. After exploring in 1946 some ancient settlements of the „White Huns” in Chorezm /near the Lake Aral/, the modern Kazalinsk and the surrounding area, S.P. Tolstov, Russian archeologist in his book „The ancient

Chorezm” published his results providing the highest level of the White Huns in agriculture, architecture and arts around 6000 years ago.

For my arguments on Atilla's wisdom, I abundantly quote from the „Leadership secrets of Atilla, the Hun”, published in 1990 by Robert Wess, American author presenting – based on original Greek sources – quite flattering passages concerning Atilla, as excellent military leader, politician, diplomate, host, entrepreneur and organiser. His timeless virtues today is taught to the leaders of the biggest American companies.

Atilla, a hunok királya a magyar múlt legkiemelkedőbb történelmi alakja. Tőle származik Árpád, honviszafoglaló nagyfejedelmünk is. A hunok is őseink, rokonaink.

De 150 évig valótlan finnugor eredet-elméletet erőltettek a népünkre az elnyomóink, meghamisítva, elhallgatva a történelmi igazságot. Ezért adózzunk tisztelettel azoknak a tudósoknak, akik a valós történelmünket kutatják, bizonyítják és tanítják. Bátran hangoztatják, hogy újra kell értékelnünk a magyar őstörténelmet. Például Bakay Kornél és Kiszely István egyetemen is tanítják és hirdetik a hun-magyar azonosságot.

2004. nyarán a Magyarok Világszövetsége egy hetes nagyszabású kongresszusán a világ minden tájáról összesereglett tudósok nyilvánították véleményüket számos tudományterület eredményeiről: történészek, régészek, nyelvészek, genetikusok, orvosok, néprajzkutatók. Például Aradi Éva indológus és Sashi indiai professzor megállapítják, hogy a hunok a saka, szkita népcsoportból származnak. Béres Judit geneológus kijelenti, hogy kutatócsoportja semmi genetikai rokonságot sem tud megállapítani a finn és a magyar népetnikum között.

Még 1993. tavaszán írtam egy újságcikket az egyik amerikai magyar lapban, amely Magyarországon is megjelent, A finnugorizmus bukásának előjelei címen. Akkor még nem gondoltam, hogy ez a téma mára időszerűvé válik és a házi történészek, kutatók is nyíltan vallják, hogy a finnugor történelem-szemlélet napja leáldozott.

A szabir-magyarok őstörténete és A szabir-magyarok a „sumirok” tanító mesterei című könyveimben igyekszem bizonyítani a magyarság ősmúltját, még az i. e.-i tizedik évezred végétől Mezopotámiából, a Felső és Alsó Zab folyók völgyéből és a szabir-magyarokra építem fel a szabir-onogur eredet-elméletemet. Hangsúlyozom, hogy a hunok ennek a földművelő, állattenyésztő népnek a lezármazottai.

Badiny Jós Ferenc professzor Káldeától Ister-Gamig című könyvéből idézem:

„Munkatársam – Dr. Novotny – felvette a kapcsolatot az orosz nyelvtudományi kutatók egyik legkiválóbbjával – Djakonov professzorral – és az ide vonatkozó adatokat az ő leveléből közlöm:

„Tolszov akadémikus vezetése alatt egy orosz régészeti expedíció 10 éven át ásatásokat végzett Belső-Ázsiában a régi Chorezm területén fekvő homoksivatagokban. Tolszov könyvében beszámol a meglepő eredményekről.

A sumir nyelv és a sumir nyelv hangtörténetének ismeretében megállapítottam, hogy a Tolszov expedíció nemcsak a könyvében említett subarean (vagyis szabir) népet, hanem az ősi sumir népet is megtalálta, tehát tulajdonképpen subar (magyaros kiejtéssel szabir) és sumir emlékeket fedezett fel (Subar = Sumir)’.”

Ezzel kapcsolatban egy újabb idézetet olvasok fel, ezúttal Novotny Elemér Sumir nyelv-magyar nyelv című könyvének 52. oldaláról:

„A kiváló szovjet-orosz kutató Szergej Pavlovics Tolszov, 10 éves régészeti expedíciója során, - a világ bámulatára - az ősi Ku-Ma-Ar-Iz-Ma (Chorezm, a mai nyugat-Turkesztán) - nomádok lakta területén - magas kultúrát és öntöző-es csatorna-rendszereket fedezett fel. Szerinte az i. e. XIII. században - délről és nyugatról (nyilván az asszirok nyomására) szabar-hurrita népesség érkezett - a szent Kanga (Ki-en-gi) -, illetve Ku-Ma-Ar-Iz-Ma területére.

A sumirok jelenlétét itt igazolják - a korabeli nép és királynevek, valamint a földrajzi és ország nevek! (Erre a jelentős körülményre Tolszov akadémikusnak levél útján hívtam fel a figyelmét 1967-ben) Tolszov is ezt a népséget 'kettős eredetűnek' nevezi! A szabarokból váltak ki később a hunok -, mint e nép -jelentős- népcsoportja.”

A hivatalos magyar történetírás a hunokat nem tekintette a magyar múlt részének az elmúlt másfél évszázadban, sem az osztrák elnyomatás alatt, még az 1867-es kiegyezés után sem, de a szovjet megszállás idején sem. Atillát és hunjait megbélyegezték - főleg görög-római és a későbbi nyugati történetírók munkái alapján - barbár, vérengző, kegyetlen nomád, rabló hordának nevezték és a magyarországi finnugorista történészek is azt hangoztatták, hogy nem jó nekünk a hun rokonsággal dicsekedni.

Pedig a hun-magyar rokonság fogalma a nép hitében, regéinkben és mondáinkban máig is él. A hun-magyar rokonság mellett tett hitet Körösi Csoma Sándor, a legnagyobb magyar kutató és nyelvész, kortársai és követői: Katona István, Fejér György, Kállay Ferenc, Jerney János, Horváth István stb., még a XIX. századi nagy íróink, költőink: Petőfi Sándor, Arany János, Vörösmarty Mihály, Jókai Mór, Gárdonyi Géza stb. is tudták, hogy közös őstől származunk.

De hadd cáfoljam a finnugor eredet-elmélet hunokra és Atillára vonatkozó téves, sajnos még ma is ható állításait.

A hun név- és népmegjelölés már nagyon korán megjelenik az őstörténelemben. Az ősegyiptomi feliratokon, vagy Dáriusz Hystapsesz sziklafeliratán is látható UNNU, UNUT formában. A sumir asztrológiai térképeken LU-HUN-GA formában, ami sumirul földművest jelent (René Labat sumirológus 356. sz. ékjele), KUN és HUN értékkel is kifejezhető, értelme hatalom, fegyver, a GA pedig települést jelent (Labat 235. sz. jele). Tehát sumir észjárás szerint úgy is mondhatnánk, hogy a LU-HUN-GA egy hatalmas földművelő nép neve. A szabir-magyarok őstörténete c. könyvem első kötetében részletesen bemutatom, hogy ősszabir őseink nevéhez fűződik a növénynevelés, az állatok háziasítása, melyet a tudomány agrárforradalomnak nevez. A Kis és Nagy Zab folyók mentéről (Mezopotámiából) származó szabir őseinket már az időszámítás előtti 10. évezred végétől azonosítom a tudósok, kutatók munkái alapján. Könyveimben

bizonyítom a hun nép ős-szabir eredetét. Sajnos még a magyar írók tollából is olvasható olyan történelmi tévedés, mely a hunokat csak nomád, barbár népnek állítja be, akik rablással szereztek a mezőgazdasági javakat, sőt még a nőket is. Pedig a hunok az ősi földművelő, mesterségeket kifejlesztő, írásbeli és művészeti kultúrákat megalkotó nép leszármazottai. A hunok földműveléssel kapcsolatos tevékenységére és kulturális emlékeire vonatkozóan idézem Sz. P. Tolszov híres orosz régész Az ősi Chorezm c. könyvének 213. oldaláról:

„Az eftaliták, fehér hunok kialakulásának színhelye kezdetben valószínűleg Chorezm észak-keleti határvidéke volt, az a vidék, melyet e korban még az Amu Darja és Szír Darja régi közös deltája alkotott.

1946-ban végzett ásatásaim folyamán ezen a területen néhány rendkívül sajátos telepet tártunk fel. Ezeket minden valószínűség szerint az eftalita kultúra abból az időből eredő emlékeinek tekinthetjük, mely déli, hódító vándorlásukat megelőzte.

Ez a nép, mely jellegzetes komplex állattenyésztő, halász, földművelő gazdálkodást folytatott, mégsem volt nomád jellegű, hanem letelepült, vagy legalábbis félig letelepült életmódot folytatott, s megerősített közösségi telepeken 'városokban' lakott. Az eftaliták 'városi' életéről állandóan olvashatunk a bizánci íróknál, a kaiszarei Prokopiosznál és Menandrosznál is.

E települések alaprajzából ítélve, továbbá az írásos emlékekre támaszkodva azt kell hinnünk, hogy a nemzetségi-közösségi hagyományok az eftaliták körében még eleve voltak.”

Tolszov sorai tehát bizonyítják, hogy hun elődeink, rokonaink nem voltak nomád barbárok.

Az orosz régészek a XX. század negyvenes éve óta igen bőséges és érdekes – hunokra vonatkozó – régészeti leleteket hoznak felszínre. Chorezmen kívül az Altáj- térségben és a Bajkál-tótól északra elterülő vidéken az ásatások i. e. VI. évszázadi hun építményeket tártak fel. A L. Mongait orosz régész közlése szerint az ásatások földsáncokkal, vizesárokokkal körülvett, őrtornyokkal megerősített, kapubejáratokkal ellátott erődítmények maradványait hozták felszínre, melyekben a várúr lakásán és a gazdasági épületeken kívül számos kisebb lakás épült, - az északibb Altáj- régióban – melyeket egy központi kazánból, a föld alatt vezetett agyagcsövek rendszerén át fűtötték. (A szabir-magyarok a „sumirok” tanító mesterei c. könyvemben beszámoltam arról, hogy a Kr. e. - i VI. évezredben a Mezopotámiából áttelepülő szabir-magyarok az Olt folyó völgyi „Körös Kultúrkörben” hasonlóképpen fűtötték a lakásokat.) Az orosz régészek által a XX. század negyvenes éveiben feltárt sírok fényűző hun temetkezésekről adnak számot. A gerendavázzal bélelt sírkamrákba felszerszámozott lovakat (hat-tizen négy) temettek, és szekereket, használati tárgyakat, háztartási és fényűzési cikkeket.

A régészeti ásatásokból és a kínai évkönyvek adataiból megállapítható, hogy a hunok feudális felépítésű monarchiában éltek e korai időszakban is. Nos ezek a tények megcáfolják az ókori görög-római, sőt némelyik jelenlegi nyugati történetíró állításait is, miszerint a hunok vérengző, vad, barbár Ázsiából szabadult néphordák lettek volna. Ezekután enyhén szólva történelmietlen, de tisztesség-

telen is becsmérelni, gyalázní őseink emlékét. Különösen Atilláról a hunok és egyben a magyar és rokon népek legnagyobb királyáról, hadvezérééről írtak lealacsonyító módon.

Mindenekelőtt Atilla nevét kell megmagyaráznom. Aki nem ismeri nevének ősi vallási jelentését, helytelenül két t-vel és egy l-lel írja. Bizonyítékul térjünk vissza a múltba, az ős-szabir-sumir népek hitvilágához:

Szabir-magyar őseink kultikus szobrai gyakorta kis tálcák tartanak kezükben, mely kissé megbillen, és „az élet vize lassan folyik ki belőle”. Jelképesen, amint kiürül az edény, akként ér véget az élet is. Ez a kultikus ábrázolás az őskori Mezopotámiából ered, és általánosan elterjedt az „ős-turáninak” nevezett szabir-magyar népek körében. Az ősi nép folyókkal, tavakkal, vizekkel kapcsolatos elképzelését tükrözi, a Duna ősi neve Ister, azaz „az élet vize”. A 895-96-os honvisszafoglalásunk előtti szállásterület, Dentumagaria folyói is hasonlóan az élet fogalmát kifejező nevet viselnek: a Don szabir neve Ten, a Donecé Teniz, a Dnyeperé Ten-úr. A történelmi források megerősítik, hogy Dentumagariában őseink még szabiroknak nevezték magukat. A sumir nyelvben a TEN = ÉLET, IS-TEN = ÖRÖK ÉLET. A TEN jelentése még: alap, csend, nyugalom (L.736. jele). TIN = ÉLET és ÉLNI (L. 465. jele). Az akkádok a TIN sumir szót BALATU-ra változtatták, melyből levezetve BALATON az ÉLET TAVA-ként élt az ősi magyar néphitben.

ATILLA nagy hun királyunk nevének jelentése: az ÉLET VIZE. A = víz) L.579) TI-LA = ÉLET (Gadd 192.)

1991. tavaszán pillantottam meg egy New York-i repülőtéri könyvesboltban az amerikai író, Wess Roberts: Leadership secrets of Attila the hun (1990). (A hun Atilla vezetési titkai) c. könyvét. Atillát nagy hadvezérként és nagyon bölcs, humanus uralkodóként mutatja be. Eredeti görög forrásokból, a helyszínen évekig kutatta munkatársaival együtt Atilla életét. Wess Roberts könyve az 500 legnagyobb amerikai vállalat vezetőinek magas szintű továbbképzésére szolgál. Még az üzleti életben is példaképüknek tekintik Atillát Amerikában ma, olyannyira, hogy stratégiai módszereit, tanításait, útmutatásait követendő példának, a siker zálogának tartják.

Wess Roberts könyvének előszavában írja, hogy Atillát ma úgy jellemezhetnénk, mint kitűnő vállalkozót, diplomatát, szociális újtót, államférfit, kiváló hadvezért, szervezőt és kitűnő házigazdát. De nem ezekért a tulajdonságokért választotta Atillát könyve követendő főhősévé, hanem határozottságáért, bölcsességéért, szilárd - és megalkuvást nem tűrő, példamutató egyéniségéért, aki nem riad vissza a legnehezebb feladatoktól sem, aki dicsőséges tetteket visz véghez, a megoldhatatlannak látszó problémákat is megoldotta. A mai vezetőknek is példát mutatva osztja meg a sikeres vezetés titkait az olvasóval.

W. R. minden fejezetet az Atilla életéből vett útmutatásokkal szemléltet, amint a tábornok mellett a különböző vezetési módszerekre tanítja a törzsfőket és a hun harcosokat. Bár a helyszín, a körülmények meglehetősen különböznek a maiaktól, ennek ellenére időtállóak Atilla tanításai, velős mondásai, ma is alkalmazhatók bármelyik vezetői ülésen, tanfolyamon továbbképzésen.

Bemutatók néhány gondolatot a könyvből. A fejezeteket Wess Roberts vezeti be, ezután Atilla tanításai következnek.

A RÓMAI UDVARBAN

W. R.: A római udvar ügyes szokása volt, hogy gyermek tűszokat cserélt, más országok befolyásolására, hogy saját szolgálatára csábítsa őket.

Miután Rugila, a hunok királya megelégedte Atilla örökös birálatait a római birodalmat segítő politikája miatt, a 12 éves Atillát a római udvarba küldte. Azt remélte, hogy ott majd megváltozik Atilla jelleme és hazatérte után könnyebben elbánhat vele.

Atilla megvetette a római udvar pompáját, a cifra ruhákat, a lakomákat, a dőzsölést, amit a társai oly nagyra becsültek. Sikertelen szökési kísérlete után elhatározta, hogy ideiglenesen belenyugszik a sorsába és tanulmányozza a római udvart. Megismerte az udvar bel- és külpolitikáját, a római hadsereg felépítését, fegyvereit, a csata vezetési módszerét – észrevette egy erős tengeri flotta hiányát. Megfigyelte a látogató minisztereket, a birodalom cselszövéseit, a politikai módszereket és a diplomáciát...

Megjegyzem, hogy Atilla négy nyelven beszélt és a világtörténelem egyik legjobban felkészült, legműveltebb bölcs uralkodója és hadvezére volt, aki tudását és tapasztalatait a nemzete javára fordította.

ATILLA: A VEZETÉS MINŐSÉGI KÖVETELMÉNYEI

Azért gyűltünk össze a tábortűznél, hogy én, Atilla megosszam veletek a legbensőbb gondolataimat a vezetés iránt támasztott követelményekről.

Minden szinten olyan vezetők álljanak a hun nép szolgálatában, akiket rátermettségük, ügyességük, képességük és odaadásuk alkalmassá tesz hivatásuk sikeres gyakorlására.

De a vezetői tulajdonságok kifejlesztése nem könnyű feladat. Életre szóló elkötelezettség, a hunok sohasem hagyhatják abba a tanulást, arra kell törekedniük, hogy az új helyzetekbe bepillantást nyerjenek, gondolják át, értékeljék ki a helyzeteket, keressék a megoldás új módszereit.

A vezetőinknek korán el kell sajátítaniuk az alapkövetelményeket a szolgálatuk ellátása érdekében, és lehetőséget kell kapniuk az önfejlesztésre.

A fiatal harcosainkat tanítani kell arra, hogy jó törzsfőkké fejlődhessenek.

A lovaglás, lasszódobás, íjazás és dárdavetés elégséges alapismeret a harcosoknak, de nem a vezetőknek.

A nemzetnek ügyes, gyakorlott vezetőkre van szüksége, akik mesteri módon bánnak az adottságaikkal:

A vezetők legfontosabb tulajdonságai:

HŰSÉG: A legfontosabb alapkövetelmény. De a véleménykülönbség nem biztos, hogy hűtlenség. Mindig meg kell hallgatni azt a hűnt, aki a törzs érdekében véleményt nyilvánít.

BÁTORSÁG: A törzsfőnek bátorságból példát kell mutatnia, a vezetett hunok előtt kell járnia, a feladatát következetesen végre kell hajtania...

BECSVÁGY: Becsvágy nélkül nem sokáig marad a posztján a törzsfő.

LELKIERŐ: Az egyre magasabb vezetési szintek egyre nagyobb érzelmi megterhelést jelentenek. A vezető minden szinten legyen képes felülemelkedni a nehézhelyzeteken, lelki válságon, csalódásokon...

FIZIKAI ÁLLÓKÉPESSÉG: A hunoknak olyan törzsfőkre van szükségük, akik bírják a vezetés fizikai megterheléseit. Egészségesen kell táplálkozniuk. Aki sokat eszik és iszik, annak nincs elég energiája. Ép testben ép lélek. Ágyból nem lehet csatát irányítani, edzettnek kell lenniük.

EGYÜTTÉRZÉS KÉPESSÉGE: A törzsfőnek meg kell értenie másokat, képesnek kell lennie beleélni magát mások helyzetébe, tiszteletet, megbecsülést kell tanúsítania mások kultúrája, hite és hagyományai iránt.

DÖNTÉSKÉPESSÉG: A fiatal törzsfőnek ki kell fejlesztenie magában a döntés képességét, tudnia kell mérlegelni, mikor kell cselekedni és mikor nem, az adott helyzetre vonatkozó lehető összes jelzés figyelembevételével kell elhatározni a döntést, és azt következetesen kell végrehajtania. A habozás és halogatás megzavarja és elbátortalanítja az alattvalókat, a társait és a feletteseit, és az ellenség javát szolgálja.

ELŐRELÁTÁS: A megfigyelés által összegyűjtött tapasztalatokból kell következtetni. Bár ez bizonyos kockázattal jár, aminek a veszélyét vállalnia kell, és nem tarthatja a legfontosabbnak mindenekfelett a saját kényelmét és biztonságát.

IDŐZÍTÉS KÉPESSÉGE: A vezetés minden mozzanatában szükséges az időzítés, úgy a tervezés, mint a cselekvés idején. Nincsenek bevett szabályok ennek a képességnek a kifejlesztésére, általában csak a saját károdon tanulhatod meg.

VERSENYKÉPESSÉG: A mindenkori győzni akarás belső készítése elengedhetetlen, de csak a fontos versenyt kell megnyerni...

ÖNBIZALOM: Megfelelő képzéssel és önfejlesztéssel kialakítható egy olyan személyes biztonságérzet, amellyel le tudja győzni a vezetés nehézségeit...

FELELŐSÉG: Se király, se törzsfő, se alattvaló nem alkalmas vezetőnek, ha nem vállalja a felelősséget, ha nem képes elvégeztetni a munkát, és betartatni az utasításokat.

HITELESSÉG: A vezetőnek hiteles személynek kell lennie, aki méltón képviseli a hunokat szavaival, cselekedeteivel és egész magatartásával barát és ellenség előtt egyaránt. Azonnal le kell váltani az olyan vezetőt, aki elvesztette a hitelét, mert nem lehet többé megbízni benne.

ÁLLHATATOSSÁG: A vezető alapvető tulajdonsága a megalkuvást nem tűrő igyekezet, akarat a rábízott feladatok végrehajtására. A gyenge csak akkor kitartó, ha a dolgok úgy mennek, mint a karikacsapás.

MEGBIZHATÓSÁG: Ha egy vezetőben nem lehet megbízni, hogy minden helyzetben teljesítse a feladatát és vállalja a saját felelősségét, váltsd le...

GONDOSSÁG: A vezető alapvető tulajdonságai közé tartozik a gondoskodás képessége. Úgy kell szolgálnia a népét és társait, hogy bizalmat, hűséget érezzenek iránta.

W. Roberts Atilláról alkotott véleménye és Atilláról írt mondanivalója igen elter a nyugati történétírók többségének munkáitól, akik csaknem kivétel nélkül lealacsonyító jelzőkkel írtak a világtörténelem egyik legnagyobb katona vezetőjéről és nagy uralkodójáról. Jordanes – Atilla kortársa – aki úgy átkozódott, hogy Atilla boszorkánytól és farkastól származott, majd később a nyugati történétírók jártak elől a hunok és Atilla becsmérlésében. W. Robertsnek is feltűnt az a tény, hogy Atillát milyen mostohán kezeli a nyugati történétírás, idézem a könyvének 12. és 13. oldaláról:

„A nyugati történétírás nem adja meg a tiszteletet Atillának, kegyetlennek, rendkívül könyörtelennek írja le, a gonoszság jelképévé tette. A következő generációk minden kritika nélkül, automatikusan átvették ezt a megbélyegzést, és gyakran példálóznak is vele, a mai napig.”

(Megjegyzem: Ez az alaptalan, igazságtalanul elterjedt előítélet az oka annak, hogy sokak tudatában a hunok, magyarok és Atilla neve negatív fogalom.)

„Mégis, Atillát máig büszkeséggel emlegetik a leszármazottai, a magyarok. Talán a német Nibelungen-Dal fejezi ki a legszebben: Volt egy hatalmas király a hunok földjén, kinek a jósága és bölcsessége páratlan volt.

Atilla annak a vezető-típusnak a mintaképe, aki sosem önelégült, aki bátran kezdeményez, inkább cselekszik, mint tétlen.

Atilla nem volt olyan kegyetlen, mint a rómaiak, akik ezerszámra dobták a keresztényeket a vadállatok elé, egyszerű szórakozásból. Összehasonlításképpen: nem volt olyan kegyetlen, mint Rettegett Iván, Cortez vagy Pizarro. Atilla megkímélte Rómát, több könyörületet mutatott, mint Genserich, Belizar, a skandinávok, germánok és a spanyol zsoldosok, akik mind kifosztották Rómát.

Atilla szellemei öröksége általában ismeretlen a nyugati világban. Nem ismerik a történelmi jelentőségét: mint kultúrált, elfogulatlan, gazdag személyiségű és széles látókörű zseni, mindent egybevetve magasan felülmúlta Nagy Sándort és Cézárt.

Atilla, the king of the Huns, is the most remarkable historical person of the Hungarian past. He is the ancestor of Árpád, the great reigning prince, the reconquerer of our land. The Huns are our ancestors, our relatives. I reject the opinion, dominant among the Hungarian „official scholars” and most of the western historians, considering the Huns as a barbarian horde and their king Atilla as a primitive, brutal and cruel ruler. Therefore the argument of the Hungarian scholars, that maintaining relationship with the Huns is quite derogatory for the Magyars. Criticizing this „official” views I refer to such scholars as Sándor Körösi Csoma, István Katona, János Jerney, István Horváth, as well as famous Hungarian poets and writers, Sándor Petőfi, János Arany, Mihály Vörösmarty, Mór Jókai, Géza Gárdonyi, etc., who confessed the opposite opinion and were proud of hun-magyar kinship.

Therefore let's pay the tribute of admiration to those scholars, who research, prove and teach the real Hungarian history, e. g. professors Kornél Bakay és István Kiszely teach in university too the Hun-Hungarian kinship.

In the summer of 2004. on The Hungarian World Federation's Congress, scholars, scientists, historians, linguists, genetics, physicians, ethnographers etc. assembled from all parts of the world to give their account on numerous scientific fields. E. g. Éva Aradi indologist and professor Sashi from India established that the Huns originated from the Saka, Scythian group of people. Judit Béres geneologist declared that her research-group found no genetical relationship between the Finnish and Hungarian people.

In the spring of 1993 already I have written an article in an American-Hungarian newspaper, which also appeared in Hungary, with the title: The signs of the downfall of the finno-ugrian theory. At that time I did not think, that this topic will be timely today and historians, researchers in Hungary too will openly acknowledge that the finno-ugrian theory is dead.

In my books: The ancient history of the Subarian-Hungarians and The Subarian-Hungarians masters of the „Sumerians” I try to prove the ancient history of the Hungarian people from Mesopotamia already from the end of the X. millennium B.C. in the valleys of the Upper and Lower Zab rivers and I build up my subarian-onogurian origin-theory of the Hungarians.

I emphasize that the Huns were an agriculturist and stock-breeding people. I quote from professor Ferenc Jós Badinyi's book: From Kaldea to Ister-Gam: „My co-worker Dr Elemér Novotny has contacted professor Djakonov – one of the best linguist – and I will disclose the concerning data from his letter: 'An archeological team had carried out an expedition under the academician Tolstov for 10 years in Inner-Asia, in the sandy deserts of old Chozem. In his book Tolstov gave account of the surprising results.

In the knowledge of the Sumerian language and the Sumerian phonology I had established that the Tolstov expedition not only found the Subarians / namely szabir/ people, but the ancient Sumerian people as well, consequently he has discovered Subar (with Hungarian expression szabir) and Sumerian artifacts. (Subar = Sumir)'.
In connection I will note another quotation on this theme from Elemér Novotny's book: Sumir language, Hungarian language (p. 52): „The prominent Sovjet-Russian researcher Sergej Pavlovics Tolsztov in the course of his 10 years archeological expedition – for the astonishment of the world – in the ancient KU-MA-AR-IZ-MA – (Chozem, Western Turkmania today) on the territory occupied by nomads, he has discovered high culture and irrigational canal-system. According to him in the XIII. century B.C. from the South and North (possible because of the pressure of the Assyrians) Subarian-Hurrite people arrived in the territory - the holy Kanga (Ki-en-gi) -, respectively Ku-Ma-Ar-Iz-Ma.

The presence of the Sumerians here are verified by the contemporary people and king names and also geographical and country names! (For this significant circumstance I notified academician Tolsztov in a letter in 1967.)
Tolsztov also names this people 'double originated'. From this Subarians seceded later the Huns – as a prominent part of this people.”

The official Hungarian historiography did not regard the Huns as part of the Hungarian past in the last 150 years, neither in the Austrian oppression

or after the conciliation with the Austrians in 1867, nor under the Russian occupation.

The works of the classical greek and roman, and later the western historians denounced Atilla and the Huns – they used names as barbarians, bloodthirsty, cruel nomads, marauding hords to describe them – and the Hungarian finno-ugrian historians also asserted that it is bad for us to brag about the kinship with the Huns. However the notion of the Hun-Hungarian kinship has long survived – and also survives today – in the Hungarian folklores, legends and traditions.

Sándor Csoma Körösi the greatest Hungarian researcher and linguist gave evidence on the Hun-Hungarian kinship, his contemporaries and followers István Katona, György Fejér, Ferenc Kállay, János Jerney, István Horváth etc. and the great Hungarian poets and writers of the XIX. century: Sándor Petőfi, János Arany, Mihály Vörösmarty, Mór Jókai, Géza Gárdonyi etc., they all knew that we descended from a mutual ancestor.

But let me deny the assertion of the finno-ugrian scholars about Atilla and the Huns.

The name of the Huns appears very early in ancient history. In the ancient Egyptian inscriptions or the rock-inscription of Darius Hystaspes in the form of UNNU, UNNUT. On the astrological landmarks of the Sumerian clay-tablets we find an inscription as LU-HUN-GA. In Sumerian it means agriculturist (René Labat sumerologist's number 356. cuniform sign). It is expressible also as KUN and HUN. It's meaning = power, might, weapon. The GA however = settlement. (Labat's 235. cuniform sign). Therefore we could say – according to Sumerian reasoning – the LU-HUN-GA is the name of a mighty agricultural people.

In the first part of my book: *The ancient history of the Subarian-Hungarians*, I presented in detail that the plant improvements, the taming of wild animals belong to the Subarian people in Mesopotamia. Science names this process: agricultural revolution. I identify this people – our ancestors – as Subarians from the river valleys of the Greater and Lesser Zab rivers (Left-bank rivers of the Tiger) already from the end of the X. millennium B. C. by the works of many famous orientalis, archeologists, and linguists. In my books I prove, that the Huns were originated from this people. However it is sad, that even Hungarian writers note that the Huns were a barbarian, nomad hord, who obtained agricultural goods and even wives by robbery. Although the Huns were descendant of an agricultural, trades, professions, and crafts developer people, who also developed writing, the wheel and numerous artistical achievements.

Concerning the agricultural activities and cultural achievements of the Huns, we find remarkably interesting datas from S. P. Tolstov's book: *The Ancient Chozerm* (p. 213): „The development of the ephthalitans (White Huns) in the beginning was probably in north-eastern Chozerm in the delta of the Amu Darja and Sir Darja rivers.

In 1946 in the course of our archeological diggings in this area we discovered a very unique settlement. This settlement and the artifacts found were by all means from the period of the White Huns, which preceded their conquering wonderings toward the South”. After this Tolstov gives a detailed account and

prescription of the agricultural and cultural artifacts of the White Huns, than continues: „This people which have continued a characteristic complex stock-breeding, fishing, agricultural activity, was not at all nomadic, but continued settled or at least half-settled life in well fortified communal settlement, that is they lived in 'towns'. About this 'town living' we can read from the bizantic writers, the kaisarei Prokopios and Menandros.

From the ground-plan of this settlement and relying on the written datas we can conclude that the national communal traditions were lively among them”.

Hence the lines of Tolstov prove that our Hun ancestors were not nomads and barbarians!

The Russian archaeologist brought to light very significant artifacts – regarding the Huns – from the forties of the XX. century. Beside Chozerm, in the Altai region and north of the Lake Baikal area they discovered plentiful and very interesting Hun artifacts, especially from the 6. century B. C. According to the Russian archaeologists Mongait they found castles and fortification surrounded by entrenchments, moats, fortified gates and guard-towers, and besides of the lodging of the lord of the castle and the farm-buildings there were built numerous living quarters – which were heated in the colder Altai region – with a central heating system (they used boilers and clay underground tubes. In my book *The Subarian-Hungarians the masters of the „Sumerians”* I had mentioned that our Subarian ancestors used this method already in the VI. millennium B. C. to heat their home in the period of the Körös-Cultur.) The Russian archeologists gave plenty of account of luxurious Hun burials. The graves were covered inside by wooden beams, they found harnessed horses (six-fourteen), carriages and articles of consumption. They also found kitchen utensils and luxurious items in the graves. From the archeological diggings and Chinese Year Books we can safely conclude, that the Huns lived at this time in a feudalist, communal monarchy. Hence this facts deny the greek-roman historians and later western writers, that the Huns would have been barbar, nomadic, bloodthirsty people. Especially they wrote about Atilla –the greatest king of the Huns - derogatory lines.

Above all I have to explain the right pronunciation of Atilla's name. For proof let us return to the past to the ancient world of the Subarians and Sumerians:

The mystical statues of our ancestors often show a little bowl at their stomach as the „water of life slowly pours out of them”. Symbolically as the bowl empties so will life end. This ancient symbol originates from Mesopotamia and generally spreaded among the so-called Turanian peoples. This ancient people's imagination reflects to relationship with rivers, lakes, etc. The ancient name of the Danube is Ister: that is „the water of life”. Before our nation's reoccupation of 895-96 A. D. our ancestors lived in Dentumagaria and the names of their rivers also expressed the notion of life:

The Subarian name of the Don is Ten, of the Donec = Teniz, the Dnyeper = Tenur. The historical datas fortify that our ancestors in Dentumagaria still named themselves Subarians.)

In the Sumerian language Ten = Life. Isten (God) = Eternal Life.

Other meaning of Ten: base, quietness, tranquility (Labat 736.).

TIN = LIFE, LIVE (L. 465). The Accadians changed the sumir name TIN to BALATU, from which LAKE BALATON derived as the water of life in Hungarian folklore.

Hence the meaning of the name of ATILLA = the water of life.

A = WATER (L. 579). TI-LA = LIFE (Gadd 192.).

Back in the spring of 1991 I have noticed the book of the American writer Wess Roberts, titled: Leadership secrets of ATTILA the HUN. (1990).

The book denotes Atilla as a great military leader, humanist and very wise king. Wess Roberts and his team researched the life of Atilla from original Greek sources for many years. Today Wess Roberts' book is used for the advancement of the leaders of the Fortune 500 American Companies. (The biggest 500 companies.). Even in the American business life they use today Atilla's wise strategical methods, teachings and advises as guidance to success.

Wess Roberts writes in his introduction that we could characterize Atilla today as a successful undertaker, diplomat, social innovator, statesman, great commander, organizer and excellent host. But not for these qualities did Wess Roberts chose Atilla as his exemplary hero of his book, but for his positiveness, his wisdom, solid and uncompromizing character and the one who solves the visibly unsolvable problems too. Who shares the secrets of success with his people. And give an example of the leaders of today. Wess Roberts demonstrates in each chapter the directions of Atilla as he teaches the chieftains and Huns by the camp-fire for the different methods of leadership. Although the place and circumstances are quite different from the life today, still Atilla's teachings are durable, and could be used on any leaders conference, lecture and continuation course.

I will demonstrate some examples from the book. Wess Roberts will introduce the chapters and Atilla's teachings will follow:

IN THE ROMAN COURT

Wess Roberts: It was a skillful custom of the Roman Court that they exchanged child hostages to influence other countries to induce them for their own use.

After Rugila, the king of the Huns, could not stomach any more the constant complaints of Atilla because of the king's policy to help the Roman Empire, he sent 12 years old Atilla to the Roman Court, hoping that Atilla's attitude will change and he can deal with him easier when he returns.

Atilla had rejected the pomp of the Roman Court, the ornamented clothes, the festive banquets, the carouses, what his companions so esteemed. After his unsuccessful attempt to escape, he decided to resign himself to his fate and he decided that he will study the Roman Court. He acquainted himself with the Courts internal and foreign affairs, the build-up of the Roman army, their weapons and combat methods. He observed the visiting notabilities, the machination of the court, the political methods and the diplomacy.

Let us note that Atilla spoke four languages and he was one of the best prepared and cultured wise king and commander in history, who used his talent for the benefit and advancement of his people.

ATILLA: THE REQUIREMENTS OF QUALITY LEADERSHIP

We have assembled here together by the camp-fire that I Atilla share with you my most inner thoughts about the requirements of leadership. At every level should stay such leaders at the top of the Huns, who are suitable, skilful, clever and capable to practice their office. But to acquire quality is not an easy task. It is a bind for oneself for life. The Huns should never stop learning, they should strive to be able to look into new situations, they should evaluate the positions and seek the methods to solve the problems.

The leaders have to attain early the basic requirements in order to fulfill their duties and they must have an opportunity for self-development. We have to teach our young warriors, so they could become good tribal-chieftains. Riding, lasso-throwing, archery and spear-throwing is sufficient knowledge for the warriors, but not for the leaders.

The nation needs skilled, trained leaders, who masterfully handle their given talents. The most important qualities of a leader are: (quoted from pages 17-22)

„LOYALTY – Above all things, a Hun must be loyal. Disagreement is not necessarily disloyalty. A Hun who, in the best interest of the tribe, disagrees should be listened to. On the other hand, a Hun who actively participates in or encourages action that are counter to the good of the tribe is disloyal. These Huns, whether warrior or chieftain, must be expeditiously removed. Their ability to influence and discourage loyal Huns is a contagious disease. In cases where disloyal actions and attitudes cannot be changed, harsh action must be taken to rid ourselves of those among us who see no value in and subvert our cause.

COURAGE – Chieftains who lead our Huns must have courage. They must be fearless and have the fortitude to carry out assignments given them – the gallantry to accept the risk of leadership. They must not balk at the sight of obstacles, nor must they become bewildered when in the presence of adversity. The role of a chieftain has inherent periods of loneliness, despair, ridicule and rejection. Chieftains must be long-suffering in their duties – they must have the courage to act with confidence and to excel in times of uncertainty or danger as well as in times of prosperity.

DESIRE – Few Huns will sustain themselves as chieftains without strong personal desire – an inherent commitment to influencing people, processes and outcomes. Weak is the chieftain who does not want to be one. We must be careful to avoid placing capable warriors into positions of leadership that they have no desire to fulfill.

EMOTIONAL STAMINA – Each succeeding higher level of leadership places increasing demands on the emotions of chieftains. We must ensure that our

leaders at every level have the stamina to recover rapidly from disappointment – to bounce back from discouragement, to carry out the responsibilities of their office without becoming distorted in their views – without losing clear perspective, as well as the emotional strength to persist in the face of seemingly difficult circumstances.

PHYSICAL STAMINA – Huns must have chieftains who can endure the physical demands of their leadership duties. Chieftains must nurture their bodies with the basic, healthful staples. Chieftains cannot lead from their bedside. They lack energie when filled with too much food and drink. The distorting potions of the Romans only confuse minds. A body not properly used becomes abused.

A healthy body supports a healthy mind. Our chieftains must be strong in order to lead the charge.

EMPATHY – Chieftains must develop empathy – an appreciation for an understanding of the values of others, a sensitivity for other cultures, beliefs and traditions. However, empathy must not be confused with sympathy, which may result in unwise consolation in times when, above all other things, the good of the tribe or nation must be pursued with adroit diplomacy or battlefield action.

DECISIVENESS . Young chieftains must learn to be decisive, knowing when to act and when not to act, taking into account all facts bearing on the situation and then responsibly carrying out their leadership role. Vacillation and procrastination confuse and discourage subordinates, peers and superiors and serve the enemy well.

ANTICIPATION - Learning by observation and through instinct sharpened by tested experience, our chieftains must anticipate thoughts, actions and consequences. Anticipation bears a level of risk that is willingly accepted by a chieftain who will excel when others turn to the comfort of personal security.

TIMING – Essential of all acts of leadership is the timing of recommendations and actions. There is no magic formula for developing a sense of timing. One often gains this leadership skill by applying the lessons learned through failure. Knowing whom you are dealing with, their motives, characters, priorities and ambitions are critical elements even when seeking approval of the simplest recommendation.

COMPETITIVENESS – An essential quality of leadership is an intrinsic desire to win. It is not necessary to win all the time; it is necessary to win the important contest. Chieftains must understand that the competition inside and outside our nation is strong and not to be taken lightly...

SELF-CONFIDENCE – Proper training and experience develops in chieftains a personal feeling of assurance with which to meet the inherent challenges of leadership. Those who portray a lack of self-confidence in their abilities to carry out leadership assignments give sign to their subordinates, peers and superiors that these duties are beyond their capabilities. They become, therefore, weak leaders and useless chieftains.

ACCOUNTABILITY – Learning to account for personal actions and those of subordinates is fundamental to leadership. Chieftains must never heap praise

or lay blame on others for what they themselves achieve or fail to accomplish, no matter how glorious or grave the consequences.

RESPONSIBILITY – Leaders are only necessary when someone is to be responsible to see that actions are carried out and directions followed. No king, chieftain or subordinate leader should ever be allowed to serve who will not accept full responsibility for his actions.

CREDIBILITY – Chieftains must be credible. Their words and actions must be believable to both friend and foe. They must be trusted to have the intelligence and integrity to provide correct information. Leaders lacking in credibility will not gain proper influence and are to be hastily removed from positions of responsibility, for they cannot be trusted.

TENACITY – The quality of unyielding drive to accomplish assignments in a desirable and essential quality of leadership. The weak persist only when things go their way. The strong persist and pursue through discouragement, deception and even personal abandonment. Pertinacity is often the key to achieving difficult assignments or meeting challenging goals.

DEPENDABILITY – If a chieftain cannot be depended upon in all situations to carry out his roles and responsibilities, relieve him of them. A king cannot observe each and every action of his subordinate chieftains; therefore, he must depend upon them to get things done. ...

STEWARDSHIP – Our leaders must have the essential quality of stewardship, a caretaker quality. They must serve in a manner that encourages confidence, trust and loyalty. Subordinates are not to be abused; they are to be guided, developed and rewarded for their performance. Punishment is to be reserved as a consequence of last resort and sparingly applied only when all other attempts have failed to encourage the rebellious to comply. Without a flock there can be no shepherd. Without an army there can be no battle captains. Without subordinates there can be no leaders. Leaders are, therefore, caretakers of the interest and well-being of those and the purposes they serve....

Learn these leadership qualities well. Teach them to the Huns. Only then will we expand our ability to lead our vast nation in pursuit of world conquest."

Wess Roberts rejects the opinion, dominant among the western historians, considering Atilla as a primitive, brutal and cruel ruler. He writes about Ailla the following on pages 12-13 of his book:

„Yet Atilla is proudly remembered by many of his remnant people, the Hungarians. Perhaps the German Nibelungen-Lied said it best for them when he wrote, 'There was a mighty king in the land of the Huns whose goodness and wisdom had no equal'.

Atilla is an example of the type of leader who is never satisfied – preferring to take the initiative, acting rather than doing nothing.

Atilla was less savage than the Romans, who cast thousands of Christians to wild animals for mere entertainment. In comparison, he was less cruel than Ivan the Terrible, Cortés or Pizarro. In his sparing of Rome, he showed more mercy than did Genserich, Belizar, the Norsemen, the Germans and the Spanish mercenaries, who all pillaged it without regard.

Attila's legacy is generally unfamiliar to us in the Western World. We are naive about his historical importance as a genius civilizer, his open-mindedness and richness of views, in all of which he far exceeded Alexander the Great or Caesar."

Dr. Csajághy György

A „Lehel-kürt”

az előadás rövid kivonata

Az előadás röviden kitér a (kürt) hangszerből (mindenekelőtt a pusztai lovasnépek kezén) kifejlődött *méltóságjelző ivókürtökre (rhytonokra)*, melyek nélkülözhetetlen szakrális-rituális eszközök voltak. Nagy valószínűséggel az utóbbiak közé tartozik a Jász Múzeum ereklyéje, a sok vitát kiváltó „Lehel-kürtje” is. A korábbi vélemények ezt a kürtöt jelzőhangszernek ismerik. A felületén lévő faragványok alapján többnyire besorolják más, Európában található ún. „olifantok” közé, melyek többségét *bizánci készítményként* határozzák meg, más esetekben azt állítják, hogy az egyes példányok a *konstantinápolyi kultúra hatására* jöttek létre. Mára e megállapítások váltak „hivatalossá”, s a más megközelítés lehetőségét elutasítják.

A „Lehel-kürthöz monda is társul, de vajon igaz-e Lél vezér legendája? A másik fontos kérdés, hogy hihetünk-e a „hivatalosított” véleményeknek? Létezik ugyanis más megoldás is. A „Lehel-kürtnek” (már az 1700-as évek elején kezdődő) terjedelmes szakirodalma van, melyben részben hasonló, másrészt a legelterjedtebb vélemények fogalmazódnak meg. Egyeseket csapongó képzeletük vezérelt. Más szerzők részgazságai méltánylandók, ám félrevezetőek. A ma elfogadott megállapítások azonban koncepcionálisak, erőltetettek, így ebből adódóan kétségesek. Jelen előadó (aki a fenti tárgykörben könyvet is írt), a „Lehel-kürtöt” a lovasnépek kultúrájához köti, s feltételezi, hogy esetleg az avarokban készühetett; a mestere avar, vagy (az avarok közt élő) magyar személy is lehetett. Csajághy György és felesége Csajághyné Duha Julianna zenetanárok, hivatásos muzsikuskok. A kutatási eredményekhez feltétlenül hozzátartozik az is, hogy Cs. Gy. és kürtművész felesége a „Lehel-kürt” megszólaltatási lehetőségeit sem hagyták figyelmen kívül, s az ereklyét a gyakorló zenész szemszögéből is megvizsgálták.

The presentation will discuss the musical instruments of dignity known as drinking horns (rhytons), which especially underwent a transformation among the peoples of the stepp. These were indispensable sacral-ritual instruments. In all likelihood the relic of the Jász Museum belongs to the latter ones. Earlier views identified this horn as an indicating instrument. Based on the engravings on its surface, it is often ranked among other „olifants”, the majority of which is Byzantine. Others represent the view that Constantinople had a role. Now it is the official view, other approaches are dismissed.

A legend is linked to the „Lehel-horn”. The question, however, remains, if the legend of the leader Lél is true. The other significant question is if we can believe the „official” views. There is, namely, another solution, too. The „Lehel-horn” has an extensive literature beginning at the early 1700s. In this some similar, some

contrasting opinions were voiced, some led by uncertain fantasma. Other authors have partial truths but these can be misleading. The now, „canonized” statements are built on pre-concepts and are therefore doubtful. This researcher, who wrote a book on this, links the „Lehel-horn” to the culture of the horsemen, supposing that it can have been made in the Avar period, its master can have been Avar or a Hungarian living among them. György Csajághy and his wife Mrs. Csajághy are music teachers and professional musicians. The research was completed by the fact that György Csajághy and his wife Mrs. Csajághy (Duha Julianna) who is a master of horn did not ignore the ways the „Lehel-horn” could have been played and they examined the relic from the viewpoint of practicing musicians.

Dr. Tábori László

A párthus-kérdés és a magyar őstörténet

DIA-képes előadás

I. Az Aršakida-dinasztia, amely az Aral-térségből, vagy Baktriából származott, a Daha törzsből származó parn-okkal törzsszövetségben, a hajdani Achaimenida dinasztia egyik adófizető kerületében, Párthiában új államot alapít. Az Aršakida-időszámítás a Kr.e. 247-ben kezdődik és Kr.u. 224/226-ig tart.

II. Az előadás felsorolja a párthus állam sajátosságait, harcmódorát, szokásait, művészetének jellemzőit, tehát mindazokat a lényeges vonásokat, amelyek párhuzamba állíthatóak a magyar őstörténettel /vérszerződés, lovas-íjász harcmódor, a koronák fejlődése, a Nap és a Hold tisztelete, stb./.

III. Röviden megkíséreljük felvázolni Róma és Párthia kapcsolatát, a párthusok vallását, az állam bukását és azt, hogy az őket követő perzsa Szászánidák hogyan törölték ki őket a történelemből és mi az oka annak, hogy a művelt világ ma sem ismeri őket? Mindez szintén a magyar őstörténettel hozható összefüggésbe.

IV. Végül bebizonyítjuk, hogy az Aral-térség, melyben mind a Daha /szkita törzs/, mind a magyar etnogenezis lejátszódott, milyen fontos terület, hiszen lévén az ANDRONOVO-i kultúra területe, alapjául szolgált mind a szármata, mind a párthus nép kialakulásának. Ezeket a szkítáknak nevezett népeket antropológiai és kulturális, néprajzi párhuzamok jellemzik. Az előadás érthetővé teszi, mit értettek a magyar krónikások Szkítia alatt?

The „Parthian-question” and the Hungarian History

1. The origin of the Arsacid-dynasty. The Parnians were of Central Asian origin and came from the tribe of the DAHAS who lived South of the Lake Aral. Arsak I. or Arsaces became king of the Parnians moved to Parthia an ancient district of the Persian Empire. They adopted a new name and a new, Western Iranian language.

2. The lecture speaks about the main features of Parthian history, religion and arts. Enumerates the similarities with the Huns and ancient Hungarians, too / way of fighting, the development of crown-forms, respecting the Sun and the Moon, etc./.

3. The Hungarians can discover a lot of correspondences with their own past because the ancestors of the Magyars lived a couple of hundred miles from the territory /Oxus-Jaxartes region/ where the Dahas lived.

4. The lecture hopefully gives a solid proof for the fact: how deep are the cultural root of the peoples of the steppe.

DR. FARKASINSZKY TIBOR

MBE Nagy Lajos Magánegyeteme

Tizenhárom körülmény (csoport), mely a magyarok Urmia-tó vidéki őshazáját igazolja, vagy erősen valószínűsíti

Ezideig 13 ilyen körülményt, vagy körülménycsoportot találtam. Lehet azonban jóval több, sőt bizonyára van is.

1. A bolgár és a magyar eredetmonda hasonlósága.¹ Eszerint mindkét nép hitregei őshazája a régi, a Kaszpi-tengerbe ömlő Amu-darja folyó térségében volt. Innen mindkét nép egyik ága kelet felé vonult és részben eltörökösödött, másik ága nyugat felé költözött, s nem törökösödött el.²

A Tárihi Üngürüs c. krónika szerint „Hunor egész népével a tatár kánhoz folyamodott s önála telepedett le Szkítia tatár* tartományban, mely Szamarkandtól a Fekete-tengerig terjed.”³

* A tatárok egyfelől kipcsák török, vagy eltörökösödött nyelvű népek (pl. kazáni, krimi stb. tatárok), másfelől a mongolok egy régi törzse is. Az európai források az ún. tatárjárás időtáján a többféle népet összefogó mongol birodalom népeit nevezték tatároknak.

Magor népe azonban nem vonult keletre. Helyben maradt, vagy nyugat felé költözött. Ez utóbbit igazolják a történeti források.

2. A magyar nép őseit a magyar népnév jelentése (Mad-i/j-ar = A legfenségsőbb anya[istennő]) és a név azonos jelentésű régi változatai alapján lehet keresni és megtalálni a történelmi írásokban, mégpedig legkorábban az Urmia-tó környékén élő népként jelezve. Ilyen nevek:

– Bérosszosz (Kr. e. 340–270) (proto)méd (a Kr. e. 9. században megjelenő árja médek által átvett nevű, a későbbi Média területén korábban élő néphez tartozó) dinasztia uralkodásáról tudósít Babilonban Kr. e. 2234–2158 között;

[A (proto)méd népnév változatát a Megyer/Medjer törzsünk neve is őrzi.]

1 Bakhshi Iman: Dzagfar Tarihi, Ghazi-Baradj Tarihi 1229–1246 AD Vol. 1. F. Nurutdinov. Collection of Bulgarian Annals. Orenburg. 1993. 8/9–10/11. (Interneten megtalálható Dzagfar Tarihi címszónál a sophisticatedkids.com honlapon)

2 Farkasinszky Tibor: A magyarok hitregei őshazája és a felelés meótszi rejtői régi világtörvénye. MBE Nagy Lajos Király Magánegyeteme. Miskolc. 2006. 98–102.

3 Terdzsüman, Mahmud: Magyarország története. (Tárihi Üngürüs.) II. Nagy Szittya Történelmi Világkongresszus. Cleveland. Ohio. U. S. A. 1988. 20–21.